

KATARÍNA SOYKA

**MUTÁCIA
Z PLANÉTY
ZEM**

VYDAVATEĽSTVO HYDRA

KATARÍNA SOYKA
MUTÁCIA Z PLANÉTY ZEM

© Katarína Soyka 2021

© HYDRA 2021

Obálka: Fredrik Persson
Ilustrácie: Danica Pružincová

Vydal: HJC projekt, s.r.o.
Vydavateľstvo Hydra
Ožvoldíkova 7, 841 02 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

Publikáciu z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia

u. fond
na podporu
umenia

ISBN 978-80-89968-44-2

Ďakujem Tonovi Stiffelovi a Mayovi Jašterovi za dobré rady. Aj vďaka nim je môj vesmír zaujímavejší.

Radosť aj strach otriasali jej krehkou telesnou schránkou. Vytrie Turgom zrak! Získa ich zásoby, ktovie, možno aj lieky a najnovšie technológie. Alebo si zahryzne do zuba a otrávi sa, aby ju nedostali. Posilňovala svoje odhodlanie, no zároveň potláčala obavy, že ju predsa lapia ako muchu do pavučiny.

Stávalo sa to. Na stene cti svietili na domovskej lodi fotky s príbehmi, usmievavé tváre tých, ktorí sa z prepadovky nevrátili. Neposlali správu. Nekonala sa posledná rozlúčka. Ostalo po nich prázdno a odstrihnutá komunikácia. Niekedy sa na loď dostal aspoň tovar, ktorý nezvestní druhovia získali. Pozemšťania totiž investovali do vývoja a výcviku, nároky na kondíciu mávali vysoké. Napriek tomu sa občas stalo, že ich pri diverznej činnosti Turgovia prichytili.

Naposledy si skontrolovala remene na pleciach, stačila by malá chyba a mohla skončiť vo vesmíre rozprášená na atómy. Nadýchla sa, odkódovala si dvere a skočila do prázdna. Spoliehala sa na presne vypočítanú trajektóriu vlákna, ktorým zásobovači ako ona vnikali do turgských lodí, pohybovali sa ako pavúky, veľmi prispôsobivé nenápadné tvory. Chila osemnožce obdivovala. Jej babička tvrdila, že prinášajú šťastie. Boli všade, v každom rohu technických priestorov, v spoločenských miestnostiach, ale hlavne v hydroponických záhradách.

Pravú ruku natiahla pred seba, predstavovala si, že rozráža vlny vo vode. Alebo vniká do vzdušného oblaku a letí. Tvár nastavuje hrejivým lúčom slnka. Vlasy jej vejú vo vetre, vcítila

sa do tej predstavy tak veľmi, že si ľavačkou prešla po priezore, aby si neposlušné kučery odhrnula z tváre. Nahovárala si, že dokonca pociťuje chlad, akoby ju prefúklo.

Áké to bolo kedysi, keď ľudia skutočne skákali po lúkach zaliatych slnkom a počúvali štebotanie vtákov? Chcela by pociťiť pevnú pôdu pod nohami, zažiť otvorené priestranstvo?

Bála by si sa, zo spomienok sa na ňu usmievala babka, posledný žijúci svedok turskej invázie, spočiatku nenápadnej, v konečných dôsledkoch hrozivej.

Vplazili sa k nám ako hady a otrávil nás svojím jedom, starenka si odplúvala už pri pomyslení na modrých mimozemšťanov.

Chila radšej prižmúrila oči, chcela zovretými viečkami zabrániť nepríjemným úvahám, zotrieť ich z mysle. Nemienila sa znervózňovať a rozčuľovať nad potupným osudom ľudstva. Napätie vypustila z hlavy, opäť sa upla k upokojujúcim snovým predstavám.

Zem, zeleň, stromy...

Chýbalo by jej pradenie motorov a vibrovanie klimatizácie? Prítmie rušené len blikaním prístrojov? Umelé osvetlenie?

Babka tvrdila, že ľudstvo čoskoro oslepne, lebo v uzavretých priestoroch viac zíza do obrazoviek než okolo seba.

Nie, späť!

Znova zahнала špekulovanie o ľudskej nedokonalosti, nemsela nič riešiť. Nie vesmír, ktorý ju mohol zhltnúť. Buďto správne nastavila navigáciu a dosadne na miesto určenia, alebo preletí pomimo a navždy skončí vo vesmírnom prachu.

Život je krátky ako sen, hovorievala babička, ktorá nedávno oslávila storočnicu.

Kým Zem neanektovali Turgovia a nespustili genocídu, ľudia museli byť šťastní, tak si to Chila vysvetľovala.

Termosenzor v jej ruke práve zameral sklady s potravinami a liekmi, najchladnejšie časti lode, neobývané, umiestňované obyčajne do podpalubia. Let začal mierne spomaľovať, cieľ bol na dosah. Teraz už nechala oči otvorené a hľadela pred seba, na

MUTÁCIA Z PLANÉTY ZEM

objekt svojho záujmu.

„Dva kilometre,“ ozvalo sa odpočítavanie v jej helme. Koniec snívania, príprava na stret s realitou.

Povrch turgského plavidla sa k nej približoval neskutočnou rýchlosťou, ale nebála sa. Nemohli ju zamerať. Bola príliš nepatrným objektom, akých sa vo vesmíre vyskytovalo množstvo. Práve preto podnikali ľudia výjazdy len osamotene. Mala dostatočný výcvik, spoliehala sa na techniku. Pár metrov pred cudzím telesom ešte spomalí, behom niekoľkých sekúnd nenápadne splynie s povrchom. Zreguluje teplotu, prekóduje snímače, takže si nik nevšimne, ako sa nehučne prepaľuje izolačnými vrstvami do vnútorných priestorov. Nafúkne pretlakovú komoru, vyrovnajú sa atmosféry...

Výsadky robili takmer výlučne ženy. Dokázali sa pretiahnuť uzučkým výrezom a pripevniť naň prenosný výťah. Potrubná pošta. Ten výraz údajne kedysi znamenal niečo úplne iné, dnes označoval dlhý kábel, ktorý spájal pozemské sondy s mimozemskými plavidlami a oberal ich o všetko, čo sa do jeho prierezu zmestilo. Turgovia zaspali na vavrínoch. Pozemské lode žili z prepádov, drobných krádeží. Vesmírne pirátstvo sa v boji o prežitie stalo nevyhnutnosťou.

Alebo predátor tradične podcenil korisť? zauvažovala Chila.

Oveľa pravdepodobnejšie však bolo, že mimozemšťanom drobné krádeže nestáli zato, aby sa nimi zaoberali. Patrila im celá planéta aj s jej obyvateľmi. Načo sa znepokojovať?!

Smrť všetkým Turgom! To si mladá zásobovačka želala, tak bola vychovaná, k nenávisti voči rase, ku kolektívnemu nepriateľovi zvanému Turgovia. Mohli za to všetci! Z planéty Zem si urobili zoologickú záhradu, prírodné terárium, botanický park. Ľudia nedokázali pochopiť, prečo ich Turgovia pripravili o svojprávnosť, hoci planétu dosiaľ neobsadili. Využívali jej zdroje a navštevovali ju, avšak sami nevytvorili kolóniu. Prečo?

Pretiahla sa malým otvorom, na ktorom termosenzor vytváral kryciu vrstvu, vstúpila na podlahu a od tej chvíle jej bežal

čas. Mala presne tridsať minút, aby ukoristila čo najviac a vrátila sa do výťahu. Zdržanie sa by mohlo spôsobiť, že ju predsa zaregistrujú.

Od zabezpečených okrajov prierezu odtiahla tubu s rovnakým priemerom. Slúžila ako vysávač, naťahovala sa na harmonike zo špeciálneho pružného plastu. Úložné komory Turgov boli preplnené potravinami ošetrovanými ionizujúcim žiarením, všetko pekne zabalené, dokonca označené štítkom, to tuba nasávala a posielala do sondy. Chila ovládala turgský všeobecný jazyk, takže vynechávala zbytočné prepychové plodiny a sústredila sa na podstatné. No keď našla fľaštičky s roztokmi soli a korenia, skoro zvýskla od radosti.

Sňala si z chrbta kus plachtoviny a prestrela ho na zemi. Kontrolovaným výbuchom vylomila veko mraziaceho boxu, vakuovo balené kusy kvalitného mäsa z planéty pre pozemšťanov zatiaľ stále skôr menej známej, rovnako ako zeleninové zmesi hádzala ledabolo na kopu. Rýchlo k sebe zhrnula štyri okraje látky a vytvorila uzlík, ktorý šmarila do výťahu.

Rozbehla sa k stene oproti, chvatne zberala sušené omáčky a polievky, niekoľko krabíc s krekrami.

Vtom sa celá loď zatriasla, takže zásobovačku hodilo o zem. Udrela si hlavu a tvárou vrazila do helmy. Vlastná krv jej bránila dýchať.

Pokoj, pokoj!

Otvárala ústa, aby sa vyhla teplému prúdu, ktorý jej stekal až na bradu.

Žeby mali dokonalí prznitelia technické problémy?!

Pokusom o sarkazmus zaháňala vlastný strach z nečakaného vývoja udalostí. Zvažovala dokonca predčasný návrat.

Ale ešte...

Zazrela bochníky chleba v rôsolovitom roztoku zabalené do nádobiek zo skla. Rozbehla sa k nim, chýbalo jej sotva pár krokov. Vtedy ju niečo vychýlilo do strany a spolu s policami a mraziacimi boxami letela proti stene, ktorá priestor oddeľo-

MUTÁCIA Z PLANÉTY ZEM

vala od ďalších podobných. Spolu ju prerazili a vleteli do susedného skladu.

Na okamih sa všetko vznášalo vo vzduchu, výpadok gravitácie lietajúce objekty pripravil o váhu. Chvíľa však zakrátko pominula, ktosi opäť získal kontrolu nad situáciou. Gravitácia hmote vrátila váhu, takže astronautka sa stretla s podlahou a spolu s ňou aj úložné komory a boxy a všetko ostatné. Hadica vysávača sa od výťahu odtrhla a dopadla vedľa pozemšťanky. Z miesta, na ktorom ležala, nedovidela na to, čo presne sa stalo s výťahom. Predpokladala však, že sa automaticky odpojil. Tak bol nastavený pre prípad ohrozenia.

Zásobovanie zrejme skončilo, skonštatovala v duchu.

Dotlčená sa dvíhala zo zeme, z jej helmy unikal vzduch a rýchlo sa strácal prasklinou.

Praskla mi helma! priznávala si nechotne, v začínajúcej panike sa jej zrýchlil dych, čím zvyšovala svoj nárok na zásoby kyslíka.

Dobre, dobre, zmierovala sa so skutočnosťou, že vdychuje pravdepodobne jedovatú turgskú atmosféru... Alebo nie. Podľa všetkého ľuďom prijateľnú. Ťažko povedať, či skutočne, keďže sa nenašiel nik, kto by stopercentne potvrdil, že ľudia a Turgovia, rovnako humanoidi, dokonca veľmi ľudsky pôsobiaci, zareagujú rovnako na všetky biologické riziká.

Sňala si helmu a rozhliadla sa po sklade, do ktorého sa prebúrала.

Zbrane!

Mala chuť vyskočiť a zatlieskať. Ale jej predčasné nadšenie prerušilo syknutie bezpečnostných dverí. Ktosi prišiel skontrolovať stav skladových zásob, presvedčiť sa, že sú po výbuchu v poriadku.

Vošiel Turga, vysoký muž s lesklou zelenomodrou pokožkou, kriklavo-modrými vlasmi vyčesanými dohora a s nebezpečnými, zlovestne zazerajúcimi očami ocelevej farby, farby zbraní.

Pre astronautku nastal čas zahryznúť si do sedmičky vľavo dole, ktorá ukrývala rýchlu a bezbolestnú smrť.

Ibaže...

Ozval sa vysoký škripavý zvuk a vŕzganie krčených plechov nasledované otrasom. Oboch humanoidov hodilo o stenu, čím sa rozhodovanie pozemšťanky vo veciach života a smrti vyriešilo bez jej pričinenia.

Prebrala sa do tmy a ticha, s vedomím, že sa na ňu niekto lepí, pritláča si pery na jej pery.

„Šibe ti?!“ zahriakla opovážlivca a odvrátila od neho tvár.

Okamžite ju ochromila bolesť milióna drobných rán po celom tele.

„Omdlela si,“ ozvalo sa turgsky, takže si nebola istá, či jej predošlé rozhorčenie pochopil.

Z gesta určite!

Snažila sa zrakom preraziť temnotu, ktorá ju obklopila, ale nedokázala sa sústrediť ani na svoje myšlienky. Vraj omdlela.

Pod svojím telom zacítila zem. Pôdu. Určite nie povrch skladu, s ktorým sa prirýchlo zoznámila pri predošlom výpadku gravitácie!

„Kde sme?“ pokúsila sa zúročiť niekoľkoročné štúdium turgčiny. Venovala sa jej v zmysle hesla: Poznaj svojho nepriateľa!

„Nemám potuchy,“ odpovedal s hlbokým výdychom a konečne sa od nej odtiahol.

Zub! spomenula si, že chcela ukončiť svoju pirátsku kariéru v službách pozemskej civilizácie. Len sa jej zrazu videlo také definitívne riešenie akési márne. Zbytočné, či nepotrebné, nevedela si vysvetliť, ako presne ho vníma. Už sa jej nezdalo nevyhnutné dobrovoľne sa vzdať života.

Jej oči si pomaly na tmú zvykli. Obrisy niektorých predmetov boli o čosi tmavšie, iné mierne svetlejšie, v rohu vpra-

MUTÁCIA Z PLANÉTY ZEM

vo, dole pri zemi, na ktorej ležala, bolo svetla najviac. Otočila hlavu tým smerom, krč od bolesti jej protestne stiahol mimické svaly. Zbadala diery pod stenou, presvital ňou ostrý jas. Opatrne pohla hlavou späť k miestu, odkiaľ pred chvíľou prichádzal mužský hlas. Poznala toho muža, ktorému patril? Silueta ho vykresľovala, ako si sedí na päťach, hľadí na ňu, mlčky, akoby od nej niečo očakával.

V tej chvíli jej v lebke explodovalo vedomie, spomienka, že ju prichytil pri krádeži! Jazykom si zasa zablúdila k sedmičke vľavo dole. Bola prázdna. Diera navrátna do zdravej skloviny s úmyslom ukryť samovražednú zbraň, jediné východisko pre prípad polapenia, bola bez cenného obsahu.

Čo teraz?!

Poznala ešte niekoľko spôsobov ako ukončiť neúspešnú misiu...

Dalo by sa prehltnúť si jazyk. No, dobre, nezmysel. Tak možno si podrezať niečím žily. Prebodnúť si srdce? Prestať dýchať? Hodiť sa o stenu a rozbiť si hlavu?

Napadali jej samé hlúposti.

„Predpokladám, že sme mali haváriu,“ znovu ju zaujal hlas úhlavného nepriateľa, nenávideného zástupcu civilizácie, ktorá ľudstvo rozložila zvnútra.

Sme mali haváriu, zauvažovala nad jeho slovami. Sme. Myslel asi oni, Turgovia. Mohol myslieť aj mňa? Teda nás dvoch?

Akosi sa jej nepozdávalo takéto spojenie.

„Kto?“ opýtala sa nahlas, čím vyvolala jeho sarkastický smich.

„Sused trpaslík a dážďovka,“ síce odpovedal, no určite nie slušne. Keď sa učila turgčinu, často premýšľala, či použité výrazy zodpovedajú skutočným významom slov, ktoré pozná. Či keď Turga povie obloha, tiež myslí prevažne modré bezoblačné nebo nad hlavou... Zarazila sa. Patrila k tretej generácii pozemšťanov, ktorí prežívali na vesmírnych plavidlách a k druhej generácii tých, ktorí skutočne pozemské nebo videli iba zo zá-

znamov. Na uštipačnú poznámku Turgu nereagovala.

On mal zrejme pocit, že sa urazila, takže ďalšiu časť dodával zmierlivo: „Sklady zbraní sú na krízové situácie vybavené, sú takmer nezničiteľné. Vystrelilo nás z lode a hermeticky uzavrelo,“ tieň vykresľujúci jeho hlavu sa otočil k pukline. „Nooo, hermeticky,“ ironicky sa zaškeril. „Niečo sa muselo riadne posrať. Autopilot nezvládol pristávací manéver, rozdrapilo nám stenu.“ Otočil sa k pozemšťanke.

Mala dojem, že rozoznáva jeho oči. Žiarili do tmy, svetielkovali namodro.

„V sklade je zároveň samonavádzací systém s jednoduchou UI. Vyhľadal najbližšie miesto vhodné na pristátie, možno zaslal žiadosť o pomoc. Podľa tamtoho svetla,“ pološerom sa mihla tmavomodrá ruka, mierila do diery, „usudzujem, že sme pristáli na Godzome...“ Ak chcel pokračovať, náhle si to rozmyslel a odmlčal sa. Potom sa postavil. „Mal by som ísť na prieskum.“

Vybral sa k pukline a preplazil sa ňou na druhú stranu.

Chila ešte chvíľu počula šuchot jeho šiat a dupot krokov. Turgu viac nevidela. Keď aj šuchot ustal, do uší sa jej prebojovali zvuky, ktoré dovtedy zvláštnym spôsobom psychicky odbúraval. Alebo len nebola navyknutá na toľko vnemov, ktoré zanikali v jej ušiach presýtených rozmanitosťou.

Odzrazu všetko zmlklo! Nastalo prazvláštne ticho, pár sekúnd ho nik nenarúšal. Potom sa akoby na rozkaz znovu ozvali všetky tie škrekry, piskoty, rev, buchoty a ťažko identifikovateľné plieskanie. Zvuky, ktoré určite nevydával Turga, a to bolo jediné, čo o nich mohla s istotou skonštatovať.

Vďaka tomu jej došlo, že predošlé ticho s ním nejako súviselo. Zrejme ho zavinil, a asi nie úmyselne.

No, čo už! O jedného Turgu menej.

Mykla plec om a privrela viečka. Chystala sa, v rámci daných možností, oddychovať.

Lenže nedalo sa. Predstava, že skončila sama, niekde na kon-

MUTÁCIA Z PLANÉTY ZEM

ci sveta, v úplne neznámom prostredí... Samozrejme bez zásob!

Zato samovraždu by mohla spáchať hneď niekoľkými spôsobmi, dokonca s luxusnou výbavou. Oči zasa otvorila a v šere rozoznávala stojany plné turgských menších či väčších pušiek, emitorov, veľkorážnych palebných prostriedkov, usávačiek, samonavádzacích rakiet a termostriel. Nejednému pozemšťanovi by srdce zaplesalo. To jej sa rozbúšilo obavami. Ak pripustí, že pristáli, alebo skôr stroskotali na neznámej planéte, asi by bolo lepšie, keby s ňou niekto jej obavy zdieľal.

Ktokoľvek!

Isteže, doma medzi svojimi by tvrdila, že radšej zahynie, alebo bude navždy sama blúdiť po neznámej planéte, ako by sa mala spoliehať na nápady nejakého Turgu. Ale realita sa ideálom často vzdalovala. A navyše, nechotne pripustila, že jej pred pár minútami dával umelé dýchanie, teda sa ju pokúsil zachrániť.

Živočíšne ryky prenikajúce do inak veľmi tichého okolia ju desili. Vôbec nepripomínali nahrávky zo Zeme plné štebotania vtákov a šumenia morských vln.

Snažila sa posadiť. Bolelo ju celé telo, musela sa poriadne doudierať. Najhoršie na tom bola s hlavou. Sňala si rukavicu, chytila sa za boľavé miesto nad čelom a s odporom ruku od mazlavej lepkavej tekutiny odtiahla. Rukavicu si znova nasadila. Skrútila sa na bok a s dlaňou zapretou do zeme sa jej na druhýkrát podarilo vstať. Rovnováhu získavala rozpažením, bola pripravená zachytiť sa, ak by opäť padala.

Obraz sa jej pred očami ustálil, predmety prestali poskakovať. Zahľadela sa do pukliny nad zemou a párkrát silno žmurkla, aby zaostrila na útvary za ňou.

Podišla bližšie. Vlhká pôda zabrala značnú časť otvoru, ktorý zasypala. Takže poškodenie skladu bolo oveľa rozsiahlejšie, než sa pôvodne javilo.

Ešte sa nik neudusil - atmosféra pre človeka prijateľná! uškrnula sa pod nos.